

РЕШЕНИЕ

№ 1403

гр. Варна, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Х.а - Желева

при участието на секретаря Петя В. Г.а
като разглежда докладваното от Ивелина Х.а - Желева Административно наказателно дело № 20233110201215 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Образувано е по жалба на И. А. М., ЕГН: *****, адрес: гр. Варна, ул. „Юрий Венелин“ № 24, ет. 3, ап. 6 депозирана чрез адв. М. П. от АК-Шумен срещу Заповед №433зз-187 /06.03.2023г. издадена от полицейски орган от Първо РУ - ОД на МВР гр.Варна - мл.инспектор Ц. Х. Ц.- ст.полицай при Първо РУ-Варна в ОД на МВР-Варна.

С жалбата се изразява становище, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречи на материалния закон и на целта на закона.

Сочи се, че в оспорената заповед липсва съществен реквизит, а именно - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл. 72 ал.2 т.2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. В заповедта липсвали обективирани каквито и да било факти и обстоятелства релевиращи наличието на конкретни и обективни данни и обстоятелства сочещи, че лицето спрямо което е постановено задържането по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР след надлежно предупреждение съзнателно е пречело на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. В оспорената заповед не било посочено предупреждено ли е било лицето

или не, като била налице пълна неяснота относно това, какво точно се има предвид, за какво точно поведение е задържан жалбоподателя и на какво изпълнение на служебно задължение е попречило това негово действие или бездействие, както и конкретно на кой полицейски служител, тъй като и последното не е посочено - името и длъжността на служителя, на който се „пречи“. В заповедта не било посочено дори къде е било задържано лицето.

С тези и други аргументи се сочи, че със Заповед за задържанерег. № 4333з-187/06.03.2023г. издадена от полицейски орган мл. инсп. Ц. Х. Ц. полицаи при Първо РУ-гр. Варна в ОДМВР - гр. Варна, е ограничено правото на свобода и сигурност по чл. 30. ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ на жалбоподателя при недопустима неопределеност на фактически основания за временното негово лишаване от свобода. С оглед на горното се моли оспорената Заповед да бъде отменена като незаконосъобразно издадена и с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК и се претендира присъждане в полза на жалбоподателя на направените разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, а се представлява от процесуален представител- адв.П., който поддържа жалбата. Моли да се уважи жалбата на посочените в нея основания, като навежда и други основания. Претендира и за присъждане сторените по делото разноски, за които ангажира доказателства.

Ответникът по жалбата – полицейски орган от Първо РУ - ОД на МВР гр.Варна - мл.инспектор Ц. Х. Ц.- ст.полицаи при Първо РУ-Варна в ОД на МВР-Варна чрез процесуалния си представител по делото, оспорва жалбата, като моли същата да бъде оставена без уважение и да се потвърди издадения административен акт. Счита, че лицето чрез избутване на полицейския служител е попречил да си изпълнява задълженията, което е довело до съставяне на процесната заповед. Претендира и за присъждане юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, след преценка възраженията и становищата на страните, на действащата и приложима нормативна уредба, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 06.03.2023 год., ответникът по делото мл.инспектор Ц.Ц. и свидетелите Е. М. Б. и М. Т. Т. изпълнявали служебните си задължения, като за времето от 19:00ч. на 06.03.23г. до 07:00ч. на 07.03.23г. били назначени в наряд като автопатрул към Сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ-Варна.

Около 22: 40ч. на 06.03.23г. тримата полицейски служители извършвали обход в районна на ул.“Даме Груев“, гр.Варна. При движение по горепосочената улица, срещу №10 органите на реда забелязали жалбоподателят И. М., който се предвиждал по

пътното платно и щом забелязал полицейския автомобил махнал с ръка по посока на същия. Това привлякло вниманието на органите на реда и те решили да извършат проверка на М.. Преустановили движение, излезли от полицейския автомобил и се легитимирали на жалбоподателя. Поискали от него да удостовери самоличността си чрез лична карта, но жалбоподателят заявил, че живее наблизко, отива до магазина и не носи документ за самоличност. Тогава органите на реда пристъпили към щателна проверка, като свидетелите Т. и Б. започнали беседа с М., а ответникът Ц. осветявал с фенер тялото на жалбоподателя в областта на кръста и краката с цел установяване на остри предмети. При тези действия на органите на реда жалбоподателят видимо се изнервил, като в един момент блъснал с ръка ответника Ц. в областта на дясното рамо. Тогава полицейските служители го задържали. Поставили му белезници и го отвели в Първо РУ при ОД на МВР Варна.

В Първо РУ ответникът Ц. съставил срещу М. Заповед №433зз-187/06.03.2023г. за задържане му за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. В заповедта бил вписан час на задържане 22:40ч. В Първо РУ срещу М. бил съставен АУАН бл. №245478/06.03.23г., в който било посочено, че е нарушил чл.264, ал.2 от ЗМВР, тъй като при извършена полицейска проверка от униформен служител на МВР противозаконно пречи –нарушава физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, изразяващо се в бутане, блъскане. АУАН бил предявен на М., който го подписал с отбелязване , че няма възражения. В 23:15 ч. на 06.03.2023г. жалбоподателят бил освободен от Първо РУ. На 10.03.23г. М. депозирал в Първо РУ възражение срещу АУАН като оспорил вмененото му нарушение.

Видно от приложената административна преписка атакуваната Заповед №433зз-187/06.03.2023г. е била издадена на 06.03.2023 год. от младши инспектор Ц. Х. Ц., заемащ длъжността „старши полицай“ /ВПА/ в група „Охрана на обществения ред“ при Сектор „Охранителна полиция“при Първо РУ Варна, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя И. А. М. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на Първо РУ Варна. Като фактическо основание за издаване на заповедта било посочено: *„нарушава физическата неприкосновеност на униформен служител изразяващо се в бутане, блъскане“*. Заповедта е подписана от задържаното лице като в нея е отразено и връчване на екземпляр от нея на задържания. Задържаното лице – жалбоподателят М. е освободен на 06.03.2023 год. в 23:15ч. На 14.03.2023г. М. подал жалба в ОД на МВР-Варна срещу процесната заповед.

В преписката по издаване на оспорената заповед, предоставена от началника на Първо РУ ОД на МВР Варна с писмо рег. № 433-10362/20.03.2023год., се съдържат: Заповед №433зз-187 /06.03.2023г., издадена от мл.инспектор Ц.Ц., с която е

разпоредено задържане за 24 часа на И. А. М., декларация изходяща от И. А. М.; заповед относно зачисляване за хранене на лице задържано в РУП на основание чл. 72 от ЗМВР от 06.03.2023г. – 2 броя, протокол за личен обиск на лице от 06.03.2023г., декларация от 06.03.2023г. с декларатор И. А. М., докладна записка относно задържано лице рег. № 433р-8345 от 07.03.2023г., АУАН бланков № 245478 от 06.03.2023г..

В хода на съдебното следствие по делото са ангажирани и доказателства за длъжността на ответника по жалбата удостоверение издадено от Началник сектор „Човешки ресурси“ при ОД на МВР – Варна, от което е видно, че Ц. е назначен на длъжност „старши полицаи“ /ВПА/ в група „Охрана на обществения ред“ при Сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ-Варна. Представени са и заверено за вярност копие от ежедневна ведомост от 06.03.23г., от която е видно, че ответникът е бил назначен в наряд на 06.03.23г. като автопатрул за времето от 19:00ч. до 07:00ч., както и заверена за вярност извадка от книга за задържани лица, от която е видно, че М. е задържан на 06.03.2023г. на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства- писмени и гласни, а именно: заверено за вярност копие от заповед за задържане на лице от 06.03.2023г., протокол за личен обиск от 06.03.2023г., 2 броя епикризи издадени от МБАЛ „Теодоси Витанов“ Трявна ООД на името на И. М., епикриза издадена от МБАЛ „Майчин дом-Варна“ ЕООД на името на И. М., материалите от административната преписка, а именно заверени за вярност копия от: заповед за задържане на лице от 06.03.2023г., заповед относно зачисляване за хранене на лице задържано в РУП на основание чл. 72 от ЗМВР от 06.03.2023г. – 2 броя, протокол за личен обиск на лице от 06.03.2023г., декларация от 06.03.2023г. с декларатор И. А. М., докладна записка относно задържано 3 лице рег. № 433р-8345 от 07.03.2023г., АУАН бланков № 245478 от 06.03.2023г., възражение от И. А. М. от 10.03.2023г. писмо от Първо РУ при ОД на МВР – Варна рег. № 433р-12453 от 31.03.2023г. ведно със заверени за вярност копия: ежедневна ведомост за периода от 03.03.2023г. до 27.03.2023г. , удостоверение рег. № 365р-20293 от 30.03.2023г. и др.. от показанията на свидетелите Д. Г.а М.а, Е. М. Б. и М. Т. Т..

Съдът кредитира изцяло приобщените по делото писмени доказателства, тъй като същите са непротиворечиви по между си и кореспондират със събраните гласни такива.

Съдът изцяло кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели Д. Г.а М.а, Е. М. Б. и М. Т. Т.. Техните показания кореспондират помежду си, допълват се взаимно и се подкрепят от останалите кредитирани от съда писмени и гласни доказателства.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът прави

следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

По своята правна същност задържането за срок до 24 часа на основание [чл. 72, ал. 1, т. 2](#) вр. с [чл. 73 от ЗМВР](#) представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#), която има за цел, след надлежно предупреждение, чрез задържане на лицето да се преустановят действията или бездействията му чрез които съзнателно се пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Като всяка ПАМ създава неблагоприятни последици на адресата си с цел постигане на определен правен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по [чл. 72 от ЗМВР](#), би могла да има превантивен или преустановителен характер. Тази мярка няма характера на санкция за осъществено поведение в разрез с установените обществени правила и ред, нито на принудителна мярка по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, а е предвидена като средство за преустановяване на дадено противообществено поведение и създаване на условия за ефективно и своевременно изпълнение на правомощията на полицейските органи. За прилагането и е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата на [чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР](#), съгласно който полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Това означава, че фактическият състав, при осъществяването на който за полицейския орган възниква правомощието да задържи едно лице на основание цитираната разпоредба, включва на първо място наличие на отправено надлежно предупреждение към лицето, че с действията или бездействията си пречи на полицейските органи да изпълнят свое задължение по служба и на следващо място това предупреждение да е било съзнателно игнорирано от лицето и то да е продължило с поведението си да пречи на полицейските служители за изпълнят служебните си задължения.

Съобразно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#).

За валидност на конкретния административния акт е необходимо да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган „старши полицай“ /ВПА/ в група „Охрана на обществения ред“ при Сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ-Варна, представляващ полицейски орган по смисъла на [чл. 57 от ЗМВР](#), осъществяващ охранителна дейност по [чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#) и притежаващ качеството полицейски орган по [чл. 72 от ЗМВР](#).

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на [чл. 74, ал. 1 от ЗМВР](#) - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на [чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР](#). Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#), а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по [чл. 63, ал. 3 и 4](#) и [чл. 64 от ЗМВР](#).

В оспорената заповед обаче липсва съществен реквизит, а именно - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. Съгласно [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#), съществена част от формата, в която следва да бъде издаден един административен акт, е излагане на фактически и правни основания. Следователно, това са два отделни реквизита, които имат самостоятелно значение и не се припокриват. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е [чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#). Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. От фактическа страна в заповедта е посочено като основание за задържане : *„нарушава физическата неприкосновеност на униформен служител изразяващо се в бутане, блъскане“*. В контекста на горното в заповедта липсва изискуем от нормата на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) реквизит - фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на ПАМ. Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011 г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., Решение № 9338/18.06.2019г. по адм.дело

№ 426/2019г. на ВАС и др. фактическите основания за издаване на адм. акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Затова липсата им не само не позволява индивидуализираното му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на неговото отсъствие. Липсата на фактическо основание не може да бъде заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесният случай.

За да бъде законосъобразно наложена такава ПАМ /по [чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#)/ в случая, за адм.орган важи императивното изискване да посочи **конкретни** данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че лицето съзнателно е пречило на полицейски орган да изпълни задължението си по служба и то след като вече е било надлежно предупредено да преустанови противоправната дейност. Тези данни следва да са посочени точно, конкретно и ясно. Това е основно задължение за обосноваване при упражненото от органа правомощие в рамките на предоставената му дискреционна власт, с него законодателят цели осигуряване на възможност за адресата на акта да защити правата си.

Изискването за обосноваване на административния акт е една от гаранциите за законосъобразност на същия, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал съответния административен акт. Това подпомага страните в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата им срещу такива актове. От друга страна наличието на мотиви улеснява и прави възможен контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред по-горния административен орган и пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения, разкрива и възможности за контрол над случаите, в които въпросът е решен по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на предоставената на административния орган оперативна самостоятелност. Значението на изискването за мотиви според АПК е такова, че тяхното неизлагане към административния акт съставлява съществено нарушение на закона и основание за отмяна на акта. В този смисъл е Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС. В този смисъл следва да се има предвид и Решение от 24.06.2014 г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и П. срещу България, в което е прието, че единствено посочване на правното основание за ареста, приемано самостоятелно, е недостатъчно, а при липса на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. Поради това задържането следва да бъде обосновано с конкретни данни за противозаконно пречене на властническия орган да изпълни задълженията си и то след надлежното

предупреждение. Освен, че в процесната заповед липсва посочения съществен реквизит, в рамките на съдебното производство дори не бяха събрани доказателства на каква точно дейност е попречил жалбоподателя. Не бе посочено и от двамата участващи в проверката свидетели, поискани от ответника, че на жалбоподателят е отправено каквото и да било предупреждение. Напротив и двамата свидетели са категорични, че докато те са провеждали беседа с М. ответникът по жалбата е осветил последния, който веднага е изблъскал полицейския орган в рамото, след което е бил задържан. Нещо повече на конкретно зададените от съда въпроси за причината за задържане на жалбоподателя и свидетелят Б. , и свидетелят Т. сочат, че поводът за задържане е бил нарушаването на физическата неприкосновеност на Ц., а не пречене за изпълнение на задължения.

За да обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощия в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства свързани с това коя от дейностите по чл. 6 от ЗМВР е осъществявал полицейският орган, какво е било поведението на адресата в частност да бъдат посочени конкретни факти, че лицето е попретило на дейността като преди това е било предупреждено. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да било факти и обстоятелства релевиращи наличието на конкретни и обективни данни и обстоятелства, сочещи, че лицето спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е попретило на полицейската дейност. В оспорената заповед, както се сочи и в жалбата, дори не е посочено предупреждено ли е било лицето или не. Съгласно трайно установената съдебна практика мотивите за изготвяне на адм. акт могат да бъдат изложени и в други документи съдържащи се в административната преписка когато тези документи изхождат от издателя на акта. В случая обаче доколкото се касае до засягане на едно от основните права на човека – правото на свобода, обект на изключителна защита от ЕКПЧ следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 5, § 2 от ЕКПЧ, съгласно която на всяко арестувано лице следва незабавно да бъдат съобщени основанията за арестуването му. С други думи, даже и мотивите да са изложени в документ различен от оспорваната заповед, то този документ следва да е бил незабавно доведен до знанието на задържаното лице. В случая към преписката са налични още документа, извън процесния, изходящи от пол. орган издал оспорената заповед: докладна записка и АУАН . Видно от съдържанието на приложената по преписката докладна записка изходяща от ответника Ц., в нея също не са описани факти относно извършено предупреждение от органите на полицията , а единствено, че при поискан документ за самоличност лицето го бутнало/изблъскало. За съда няма никакво съмнение, че жалбоподателят не е бил запознат с въпросната докладна, а тя е била изготвена след неговото освобождаване от ареста. Затова сочи последното изречение от докладната

„Лицето беше освободено в 23:15ч. без видими белези и наранявания“.

Що се касае за АУАН, той ако и да е бил съставен непосредствено след задържането на лицето и да му бил връчен, фактическите констатации отразени в него не попадат в хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМВР – АУАН е издаден за нарушение по чл.264, ал.2 от ЗМВР, съгласно който при противозаконно нарушаване на физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, се налага глоба 2000 лв., ако извършеното не съставлява престъпление. От друга страна ответникът е описал от фактическа страна в АУАН следното : *при извършване на полицейска проверка от униформен служител на МВР противозаконно пречинуваше физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения -изразяващи се в бутане, блъскане*. От това съдържание на АУАН отново не става ясно за какво е бил задържан жалбоподателя- за противозаконно нарушаване на физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, в каквата връзка са показанията на разпитаните по делото полицейски органи и посочения като нарушен текст в АУАН или пък за противозаконно пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си , като и в АУАН не е посочено на изпълнението на какви точно функции на служителят е попречил жалбоподателят М.. АУАН не дава яснота какви задължения по служба е изпълнявал към момента пол. служител и дал ли е разпореждане до проверявания , какво е било поведението на жалбоподателя, съответно по какъв начин с поведението си той е попречил на пол. орган да изпълни задълженията по служба. Следва да се отбележи, че полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции като основните дейности са изчерпателно посочени в нормата на чл. 6 от ЗМВР.

В контекста на горното така даденото фактическо описание в заповедта следва да бъде приравнено на липса на посочени съгласно нормата на чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на ПАМ.

Поради гореизложеното, съдът счита, че с процесната Заповед е ограничено правото на свобода и сигурност на жалбоподателя К. по [чл. 30, ал. 1 КРБ](#) и [член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ](#), чиято конституционна и международноправна защита императивно изисква чрез [чл.30, ал. 2 от КРБ](#) вр. [чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР](#) [чл. 74, ал. 6 ЗМВР](#) и [член 5, § 2 ЕКПЧ](#) основанията за задържането да му бъдат съобщени незабавно. Обратното, същата тази правна закрила и формираната трайна практика на ЕСПЧ по [член 5 ЕКПЧ](#) изключва категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания. Ето защо, след като необходимата информация за тях не се съдържа в процесната Заповед съгласно [чл. 74,](#)

ал. 2, т. 2 ЗМВР и чрез връчването на неин препис по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР не е доведена до знанието на жалбоподателя М. при задържането му съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, фактическите негови основания не могат да се формулират, предявяват и доказват от постановилия го полицейски орган впоследствие. Липсата на фактическо основание не може да се преодолее чрез събиране на гласни доказателства в съдебната фаза на процеса –свидетелски показания, които официално нито са приобщени към преписката до задържането на лицето, нито са му били незабавно съобщени съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ чрез връчването препис по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР. Нещо повече, в случая от гласните доказателства става ясно, че жалбоподателят е бил задържан за това, че е нарушил телесната неприкосновеност на полица, бутайки го, каквото основание за задържане не се съдържа в разпоредбите на чл.72, ал.1 от ЗМВР. Обстоятелството, че в последствие, след задържането на М., същият е узнал или се е досетил по един или друг повод за причината за задържането си, вероятно посредством връчване на АУАН, от който също не може да се извлече конкретен повод за задържане, не е от категорията да компенсира липсата на фактическите основания в заповедта. Липсата на фактически основания за задържането в обжалваната Заповед препятства и съдебния контрол по чл. 72, ал. 4 ЗМВР и член 5, § 4 ЕКПЧ, който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва. Този порок във формата на процесната Заповед е съществен, не е незабавно отстранен от издалия я полицейски орган до задържането на жалбоподателя на 06.03.2023 г. съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, не подлежи на последващо саниране по делото и е самостоятелно абсолютно основание за отмяната ѝ.

В случая, както вече бе посочено оспорената заповед не съдържа конкретни фактически основания, довели до реализиране на правомощието на полицейския орган по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Липсата на основен реквизит на заповедта представлява сериозен порок във формата на акта по смисъла на чл. 146, т.2 от АПК, който не може да бъде saniран. Съчетан и с липсата на мотиви обосновава извод за незаконосъобразност и налага нейната отмяна.

По изложените съображения след осъществената проверка по чл. 168 АПК, съдът намира жалбата за основателна – оспорената Заповед №433зз-187/06.03.2023г. издадена от полицейски орган от Първо РУ - ОД на МВР гр.Варна- мл.инспектор Ц. Х. Ц.- ст.полицай при Първо РУ-Варна в ОД на МВР-Варна е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК.

Относно искането на страните за присъждане на разноски:

Разноски се претендират от двете страни като и двете искания са направени своевременно, преди приключване на делото пред настоящия съд, а процес.

представител на ответника е формулирал и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

При този изход на делото разноски на ответника не се дължат, поради което и искането му в тази насока се явява неоснователно.

От друга страна на жалбоподателя на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на 810 лева, в т. ч. държавна такса – 10 лв. и адвокатски хонорар – 800 лв., заплатени в брой съобразно договора за правна защита и съдействие приложен по делото, като съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, това е малко над минимално предвидения размер за съответното производство и възнаграждението не е прекомерно. В случая съдът намира за нужно да посочи, че нормата на чл. 78, ал. 5 от ГПК приложима и в административното производство по силата на чл. 144 от АПК не задължава съда автоматично да присъжда адв. възнаграждение в минимален размер. Адвокатското възнаграждение трябва да е справедливо и обосновано и само в правомощието на съда е да прецени дали съобразно данните по делото уговореният размер е прекомерен и до какъв размер следва да се намали при спазване на определения минимум в разпоредбата на чл. 36 ЗА. Настоящият случай не е такъв, поради което и на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в пълен размер.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2, предложение четвърто от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. М., ЕГН *****, адрес: гр. Варна, ул. „Юрий Венелин“ № 24, ет. 3, ап. 6 Заповед №433зз-187/06.03.2023г. издадена от полицейски орган от Първо РУ - ОД на МВР гр.Варна- мл.инспектор Ц. Х. Ц.- ст.полицай при Първо РУ-Варна в ОД на МВР-Варна.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на И. А. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Юрий Венелин“ № 24, ет. 3, ап. 6 сумата 810 лв. /осемстотин и десет лева/ – направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____